

see, om hans Forgænger havde ødslet med Statens Midler, og forsaavidt han fandt, at denne ved Skænk eller Gave havde været ødsel med Statens Midler, kunde han tilintetgjøre de trufne Dispositioner og tage det Givne tilbage. Dette er ogsaa skeet her i Landet, og navnlig er det — for at tage et beslægget Forhold — i stor Maalestok skeet i Sverrig under Carl den Ellefte, som derved reddede Sverrig fra Undergang. Det har ogsaa været aldeles nødvendigt at have et saadant Middel, og det er det eneste Controlmiddel, der i denne Retning er tilstede i enhver souverain Stat. Men naar nu Spørgsmaalet aldeles ikke er om private Personer, nemlig Personer udenfor den kongelige Familie, men om Personer indenfor denne, der ikke efter den Statsret, som gjalder her i Landet under Souverainiteten, havde en eneste Skilling i deres private Pung, som ikke tilhørte Kongen og hvorover han ikke raadede, ligesom over deres Person, saa er det en ganske anden Sag, saa kommer Dronningens Eiendomme til ikke at være Dronningens private Eiendomme uden i ethvert enkelt Tilfælde med Kongens specielle Tilladelse, og aldrig anderledes, end at Kongens Eftermand paa Thronen kunde rette og forandre de Bestemmelser, som hans Forgænger havde taget i saa Henseende. Deri laa det ogsaa, at ingen Apanage for nogen Enkedronning kunde bestemmes af Forgængeren, men at først den, som kom paa Thronen bagefter, var den ene retlige Herre derover, og det var ogsaa nødvendigt for at forhindre, at Landet ikke skulde blive saaledes ødelagt, at den, der arvede Thronen, ikke beholdt Noget tilbage, hvorover han kunde raade. Saaledes var det Net, og maatte det være Net, i et Land med en souverain Konge; thi jo mere man giver Landets hele Skæbne og hele Formue i en enkelt Mand's Bødd, destomere maae de Controlmidler, som endnu kunne blive tilbage i Statens Interesse, blive stærke, og desto mere bliver det nødvendigt, at den Konge, som besidder Thronen, kan skaffe sig et Rige, hvorover han

kan regjere, hvis det er blevet ødelagt af hans Forgænger paa en uhenftsmæssig og upassende Maade. Saaledes er det ogsaa, at Ballø Stift maa betragtes som stiftet aldeles for kongelige Midler, og det i dobbelt Betydning. Ballø Stift var bleven en Dronnings Eiendom — Charlotte Amalies — for en Deel af hendes egne Midler, — ganske rigtigt — men hun fik underhaanden en Accord bragt istand, idet hendes egne Midler — hun var isøvrigt en meget god Deconom, en dygtig Forvalter og en virksom Person — ikke strakte til paa det Omraade, hvorpaa hun var kommen ind, saaledes at den kongelige Kasse kom hende til hjælp, og hun blev trukken saaledes ud af det, at hun kunde testamentere til sine Børn, med Kongens Billigelse, Bemmetofte m. fl. Godser, medens Ballø Stift kom ind under Kronen for at dække de forskjellige Midler, hun efterhaanden havde faaet. Nu blev Ballø stiftet til en Dronning — det ærede Medlem sagde „Kongens Gemalinde“, Kongens Dronning er altid Kongens Gemalinde, men det er ikke alle Kongers Gemalinder, som ere Dronninger; denne var imidlertid Kongens virkelige Dronning. Hun stod i aldeles intet privat Forhold til Kongen, men stod som Kongens Dronning, som sidde paa Thronen med Kongen, dengang hun eiede Ballø, og det blev indbraget, da Sønnen af denne Konge fandt sig utilfreds med sin dronninglige Stedmoder, satte hende tilside og henviste hende til visse Eiendomme, hvor hun skulde opholde sig. Paa denne Maade blev denne Eiendom under Christian den Sjette erklæret for Statseiendom eller Kongens Eiendom; thi Stat og Konge faldt jo i alle Eiendomsforhold sammen. Nu blev Ballø Stift overgivet til den Dronning, som det ærede Medlem nævnte; men ogsaa hun var Dronning, ogsaa hun var Kongen undergivet, og var en Deel af Kongens Person. Hun havde Hævning af disse Godser, ligesom man nu giver Apanage; det var altsaa ikke nogen Eiendomsbesiddelse, som kunde overføres uden kongelig Billie, og det skete heller ikke